

Arrest

nr. 125 164 van 3 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN, loco advocaat P.-J. STAELENS, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Pakistaans staatsburger en afkomstig uit Rabwah (provincie Punjab). U hebt op 05/11/2003 een asielaanvraag ingediend in België. Het Commissariaat-generaal nam op 30/01/2004 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 22/08/2007 door de Raad van State verworpen. Op 01/10/2013 werd bij een controle door de Belgische autoriteiten vastgesteld dat u illegaal in het land verbleef. U werd overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas waar u op 16/12/2013 een tweede asielaanvraag indiende. Het Commissariaat-generaal nam op 23/12/2013 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Op 08/01/2013 verklaarde u zich in het gesloten centrum van Merksplas een derde keer vluchteling. Het CGVS nam op 17/01/2014 nogmaals een beslissing tot weigering

van inoverwegingname van een asielaanvraag. Op 13/02/2014 heeft u, nog verblijvend in het gesloten centrum te Merksplas, een vierde keer asiel gevraagd. Het CGVS nam op 20/02/2014 wederom een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Uw beroep bij de RVV is nog hangende. Op 17/03/2014 vroeg u nog steeds verblijvend in het gesloten centrum te Merksplas, voor een vijfde keer asiel aan. Op 25/03/2014 werd een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van uw asielaanvraag genomen. Uw beroep bij de RVV is nog hangende. Doorheen uw verschillende asielaanvragen die niet in overweging werden genomen, gaf u aan dat u en familieleden van u allemaal onder dreiging staan en zullen gedood worden door maulvies en extremistische groeperingen omdat jullie Ahmadi zijn en een high-profile religieuze familie zijn, en omdat jullie belagers problemen hadden met uw grootvader. U haalde aan dat er door de extremistische organisatie Khatme Nabuwat een fatwa tegen jullie werd opgemaakt en zij uw vader hadden vermoord en uw broer hadden ontvoerd. Voorts zouden familieleden van uw vader die aan diezelfde organisatie zijn gelinkt, jullie gronden hebben afgenomen. Op 16/04/2014 diende u een zesde asielaanvraag in. U gaf aan dat er een rechtszaak tegen u en uw broer was opgestart waarin jullie van blasfemie werden beschuldigd. Uw broer zou namelijk zijn ahmadi geloof hebben gepredikt wat strafbaar is in Pakistan. Op 17/04/2014 werd door het CGVS beslist om uw asielaanvraag in overweging te nemen. Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde u volgende documenten neer: een artikel uit de encyclopedie of Pakistan, het naamkaartje van Umar-Ud-Din, enkele foto's van uw huwelijksfeest, uw schoonfamilie en uw zoon, een fatwa ten u, uw vader en uw broer, enkele gerechtelijke documenten inzake de blasfemieaanklacht tegen u en uw broer, enkele internetartikels en een zelfgeschreven verklaring van u en uw oom.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op 30/01/2004 een beslissing van weigering van verblijf nam en uw beroep hiertegen bij de Raad van State werd verworpen (zie arrest nr.174.033 van 22 augustus 2007). Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Uw tweede, derde, vierde en vijfde asielaanvraag werden telkens niet in overweging genomen omdat er volgens het Commissariaat-generaal geen elementen in uw dossier aanwezig waren die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten. Op het moment van het nemen van deze beslissing heeft de RVV nog geen arrest gevelde in het kader van uw beroep tegen de beslissingen van het CGVS genomen in uw vorige 2 asielaanvragen.

Doorheen uw verschillende asielaanvragen (op de eerste na) komt naar voor dat u en uw familie door Khatme Nabuwat en enkele familieleden van jullie die nauwe contacten met hen onderhouden, doorheen de jaren werden vervolgd en geïsoleerd. U slaagt er echter wederom niet in de door u verklaarde vervolgingsvrees aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw huidige asielaanvraag verklaarde dat u over alles had gelogen tijdens uw eerste asielaanvraag (CGVS p.11). U kon echter geen aannemelijke uitleg geven voor het feit dat u toen over zowel uw identiteit als over uw vervolgingsfeiten had gelogen. U stelde dat u hiertoe verplicht werd door uw schoonfamilie. Gevraagd waarom zij dit van u eisten of welk nut dit voor hen had, kon u echter geen verklaring geven (CGVS p.8). Indien u en uw familie daadwerkelijk door Khatme Nabuwat werden bedreigd en geïsoleerd en u bijgevolg internationale bescherming behoeft, is het niet aannemelijk dat u tijdens uw eerste asielaanvraag over alles loog zonder hiervoor een logische verklaring te hebben. Bovendien is het evenmin aannemelijk dat u in dergelijke omstandigheden bijna 10 jaar wachtte om een tweede asielaanvraag in te dienen. Dergelijke vaststellingen hebben reeds een nefaste invloed op uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsfeiten.

Voorts legde u over cruciale elementen in uw relaas fundamenteel ongeloofwaardige verklaringen af die uw gebrek aan geloofwaardigheid verder bevestigen. U stelde dat uw vader werd vermoord en dat uw broer werd ontvoerd naar aanleiding van een fatwa vanwege Khatme Nabuwat tegen u, uw broer en uw vader die in 2011 uitgevaardigd werd.

Betreffende de dood van uw vader werd reeds tijdens uw tweede asielaanvraag opgemerkt dat u geen enkel bewijsstuk van zijn dood, laat staan van het feit dat hij zou zijn vermoord, neergelegde wat dan ook weinig overtuigend overkomt. Ook tijdens uw huidige asielaanvraag slaagt u er niet in enig overtuigend bewijsstuk hiervan neer te leggen. Betreffende de ontvoering van uw broer legde u dan weer op meerdere vlakken incoherente en zeer vage verklaringen af. U stelde dat uw vader kort na

het uitvaardigen van de fatwa op 5/10/2011 werd vermoord. Uw broer zou kort nadien ontvoerd zijn geweest. Gevraagd wat u met kort nadien bedoelde, gaf u aan dat het direct nadien was. U slaagde er echter niet in te zeggen in welk jaar uw broer werd ontvoerd, maar gaf vreemd genoeg aan dat het 9-10 maanden geleden moest zijn geweest (CGVS p.2-4, dd 22/04/2014). Bijgevolg zou hij in de zomer van 2013 zijn ontvoerd wat ruim anderhalf jaar na de dood van uw vader zou zijn geweest. Dat u stelde dat hij direct na de dood van uw vader werd ontvoerd, komt dan ook zeer bevreemdend over. Dat u stelde dat hij 8-9 maanden na de fatwa werd ontvoerd, komt evenmin zeer overtuigend over daar de fatwa reeds van augustus 2011 dateert (CGVS p.4). Een dergelijk incoherent tijds kader waarin u de ontvoering van uw broer plaatste, is dan ook weinig aannemelijk. Voorts stelde u meermaals dat u sinds de ontvoering van uw broer niets meer over hem had gehoord en dat u sindsdien geen contact meer met hem heeft gehad. U had verder geen weet van enige inspanningen om hem terug te vinden noch wist u of zijn verdwijning werd aangegeven bij de autoriteiten. Of er losgeld werd geëist kon u niet zeggen noch of ze hem intussen hebben vrijgelaten (CGVS p.4, 8- 9). U verklaarde echter ook dat u aan uw broer had gezegd dat hij moest prediken wat de aanleiding was van de blasfemieklacht van maart 2014. Gevraagd hoe u hem duidelijk maakte dat hij moest prediken, doelend op de blasfemie aanklacht van 2014, indien u sinds zijn ontvoering geen contact meer met hem heeft gehad, gaf u dan weer aan dat u toen wel contact met hem heeft gehad. U zou hem enkele dagen voor 8/03/2014 hebben gecontacteerd om hem te zeggen dat hij moest prediken (CGVS p.9). Dergelijke verregaande incoherente en uiterst vage verklaringen betreffende de ontvoering van uw broer en of u nadien nog contact met hem heeft gehad, is dan ook nefast voor uw geloofwaardigheid.

Bovenstaande vaststellingen maken het dan ook ongeloofwaardig dat uw vader werd vermoord en uw broer werd ontvoerd omwille van een fatwa uit 2011. Bijgevolg kan dan ook geen geloof worden gehecht aan het feit dat er een fatwa tegen u en uw familie zou zijn uitvaardigd noch aan het feit dat familieleden van uw vader die aan Khatme Nabuwat zijn verbonden jullie gronden na de moord op uw vader hebben ingepikt.

Voorts gaf u aan dat er sinds maart 2014 een blasfemieaanklacht onder artikel 298 c tegen zowel u als tegen uw broer loopt. U gaf aan dat uw broer op 08/03/2014 effectief het ahmadi geloof had gepredikt nadat u hem enkele dagen voordien had gevraagd om dit te doen. Zoals eerder aangegeven legde u echter tegenstrijdige verklaringen af over het feit of u sinds de ontvoering (die ruim voor maart 2014 plaatsvond) nog contact met uw broer had gehad en had u eerder in het gehoor verklaard niet te weten of hij na zijn ontvoering werd vrijgelaten. Bovendien is het weinig aannemelijk dat u uw broer niet contacteerde toen u te weten kwam dat uw vader werd vermoord naar aanleiding van een fatwa tegen u, uw broer en uw vader, maar dat u hem plots in maart 2014 zou contacteren enkel om hem te zeggen dat hij het geloof moest prediken (CGVS p.6-7, 9). Evenzeer is het in dit opzicht weinig aannemelijk dat u hem erna niet meer heeft proberen te contacteren nadat u te weten kwam dat jullie beiden van blasfemie werden beschuldigd. U wist zelfs niet of uw broer reeds werd opgepakt (CGVS p.9). Voorts verklaarde u dat de doodstraf staat op het misdrijf dat beschreven staat onder artikel 298 c in het Pakistaanse wetboek. U vreesde dan ook dat hij de doodstraf zou krijgen (CGVS p.10). Echter blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat de straf voor inbreuken op artikel 298c een gevangenisstraf van 3 jaar betreft en niet de doodstraf zoals u beweerde. Indien u en uw broer daadwerkelijk van dit misdrijf zijn beschuldigd, kan minstens verwacht worden dat u zou weten dewelke de straf hiervoor is. Bovenstaande zaken maken het dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat u en uw broer naar aanleiding van een incident uit maart 2014 van blasfemie worden beschuldigd.

Het feit dat u over dergelijke cruciale feiten in uw relaas manifest ongeloofwaardige verklaringen aflegde en u in het verleden ook niet kon overtuigen betreffende uw bewering als zouden u en uw familie sinds jaren worden bedreigd en vervolgd, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsproblemen op fundamentele wijze. U stond erop dat uw oom toevoegingen kon doen op uw verklaringen. Hoewel hij de mogelijkheid hiertoe kreeg, kon hij geen nieuwe elementen aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de bovenstaande motivering (zie gehoorverslag 22/04/2014 p.12-13).

Volledigheidshalve wordt wat betreft de inschatting van uw risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, verwezen naar de informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier in het kader van uw 4de aanvraag, op basis waarvan de commissaris-generaal toen oordeelde dat een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, noodzakelijk blijft.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiietische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan toegeschreven aan toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtinkhwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en Pakistan controlled Kashmir (PoK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Het artikel uit de encyclopedie of Pakistan geeft een biografie van de Heer Umar-Ud-Din van wie u stelt dat het uw grootvader betreft. Echter is er nergens in de biografie enige indicatie te vinden dat deze persoon gedurende zijn leven werd vervolgd. Tijdens uw derde asielaanvraag legde u wel een First Information Report neer waaruit bleek grootvader in 1989 samen met anderen van blasfemie zou zijn beschuldigd geweest. Echter kan dit niet aantonen dat u of uw familie hierdoor later nog problemen hebben gekend gezien het lange tijdsverloop sindsdien.

Uit het naamkaartje van Umar-Ud-Din kan weinig of niets worden opgemaakt gezien de zeer summiere informatie die het betreft en gezien het soort document dat door om het even wie kan worden aangemaakt.

De kopie van de identiteitskaart van uw moeder en de medische documenten van het oncologisch centrum geven aan dat zij kanker heeft wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

De kopieën van de identiteitskaart van uw vader, zijn attest dat hij als advocaat mag optreden, het attest dat hij zijn betalingen aan balie heeft gedaan en zijn diploma's bevatten enkel persoonlijke gegevens over die persoon maar geeft geen informatie over uw asielmotieven.

De kopie van uw paspoort en uw identiteitskaart, het bewijs van gezinssamenstelling, uw huwelijksakte, een schoolattest en een advertentie van de geboorte van uw zoon bevatten enkel persoonlijke gegevens die in bovenstaande motivering niet in twijfel worden getrokken, maar geeft geen enkele informatie over uw asielmotieven.

De foto's van uw huwelijksfeest, uw schoonfamilie en uw zoon geven aan dat u getrouwd bent geweest en dat u een zoon heeft wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

Aan de fatwa ten u, uw vader en uw broer en de gerechtelijke documenten inzake de blasfemieaanklacht tegen u en uw broer kunnen geen bewijswaarde worden gegeven gezien de fundamenteel ongeloofwaardige verklaringen die u inzake deze fatwa en deze aanklacht aflegde. Deze documenten kunnen immers enkel als ondersteuning dienen voor een geloofwaardig en plausibel relaas wat geenszins het geval is. Bovendien beschikt het Commissariaat-generaal over informatie waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat dergelijke documenten relatief gemakkelijk tegen betaling in Pakistan kunnen worden verkregen wat de bewijswaarde ervan überhaupt ernstig relativeert.

In de neergelegde internetartikels komt u niet voor waardoor deze geen ondersteuning kunnen bieden voor uw persoonlijk vervolgingsrelaas.

Aan uw geschreven verklaringen en deze van uw oom kan geen enige objectieve bewijswaarde worden gegeven.

De overige documenten werden reeds tijdens uw vorige asielaanvragen besproken en kunnen omwille van de redenen die toen werden aangehaald bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Hij voert daarnaast de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Verzoeker wijst erop dat hij sedert 2003 in België is en derhalve niet steeds de precieze feitelijke gegevens van de aangevoerde gebeurtenissen kent. Hij heeft deze bovendien uit tweede hand vernomen. Het is dan ook logisch dat hij niet weet waar

zijn broer is. Hij voert aan dat waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat artikel 298 C van het Pakistaanse wetboek een lichtere straf voorziet van drie jaar, in werkelijkheid dikwijls de doodstraf wordt opgelegd. Derhalve verklaarde hij de doodstraf te vrezen.

Verder wijst hij op het feit dat hij als Ahmadi in Pakistan kan worden opgepakt en vervolgd, hij verwijst hiertoe naar het jaarrapport 2013 van Human Rights Watch. Hij voert aan dat in zijn streek Punjab regelmatig incidenten voorkomen, meer bepaald sektarisch geweld, etno-politiek geweld en aanvallen en geweld tussen politie en criminelen. Hij verwijst eveneens naar het negatief reisadvies van de federale overheidsdienst buitenlandse zaken ten aanzien van Pakistan. Hij voert aan dat met betrekking tot zijn regio van herkomst Rabwah, de Ahmadi nog steeds vervolgd worden en verwijst daarbij naar zijn stuk 4: *“Ahmadi’s under attack: in Rabwah, every house has a story to tell”*.

2.2. Beoordeling

2.2.1. De bestreden beslissing steunt op de volgende motivering:

- doorheen zijn verschillende asielaanvragen (op de eerste na) komt naar voor dat verzoeker en zijn familie door Khatme Nabuwat en enkele familieleden, doorheen de jaren werden vervolgd en geïsoleerd. Verzoeker slaagt er echter niet in de aangevoerde vervolgingsvrees aannemelijk te maken;
- hij verklaart dat hij tijdens zijn eerste asielaanvraag over alles heeft gelogen. Hij kon echter geen aannemelijke uitleg geven voor het feit dat hij toen over zowel zijn identiteit als over de vervolgingsfeiten heeft gelogen. Hij verklaarde dat hij hiertoe verplicht werd door zijn schoonfamilie. De vraag waarom zij dit van hem eisten of welk nut dit voor hen had, kon hij echter niet beantwoorden. Indien verzoeker en zijn familie daadwerkelijk door Khatme Nabuwat werden bedreigd en geïsoleerd, is het niet aannemelijk dat hij tijdens zijn eerste asielaanvraag over alles loog zonder hiervoor een logische verklaring te hebben. Het is niet aannemelijk dat hij in dergelijke omstandigheden bijna 10 jaar wachtte om een tweede asielaanvraag in te dienen. Deze vaststellingen hebben een nefaste invloed op zijn algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van aangevoerde vervolgingsfeiten;
- verzoeker legde over cruciale elementen in zijn relaas fundamenteel ongeloofwaardige verklaringen af die zijn gebrek aan geloofwaardigheid verder bevestigen. Hij stelde dat zijn vader werd vermoord en dat zijn broer werd ontvoerd naar aanleiding van een fatwa vanwege Khatme Nabuwat tegen verzoeker, zijn broer en zijn vader die in 2011 uitgevaardigd werd;
- over de dood van zijn vader legde hij tijdens de tweede asielaanvraag geen enkel bewijsstuk neer van diens dood of het feit dat hij zou zijn vermoord. Ook naar aanleiding van zijn huidige asielaanvraag legt hij geen enkel overtuigend bewijsstuk neer. Betreffende de ontvoering van zijn broer legde verzoeker op meerdere vlakken incoherente en zeer vage verklaringen af. Hij stelde dat zijn vader kort na het uitvaardigen van de fatwa op 5/10/2011 werd vermoord. Zijn broer zou kort nadien zijn ontvoerd, waarbij hij verduidelijkte dat het direct nadien was. Hij slaagde er echter niet in te zeggen in welk jaar zijn broer werd ontvoerd, maar gaf vreemd genoeg aan dat het 9-10 maanden geleden moest zijn geweest. Bijgevolg zou hij in de zomer van 2013 zijn ontvoerd, ruim anderhalf jaar na de dood van zijn vader. Dat hij stelde dat hij direct na de dood van zijn vader werd ontvoerd, komt dan ook zeer bevreemdend over. Dat hij stelde dat hij 8-9 maanden na de fatwa werd ontvoerd, is evenmin overtuigend daar de fatwa van augustus 2011 dateert. Een dergelijk incoherent tijds kader is weinig aannemelijk. Verder stelde verzoeker meermaals dat hij sinds de ontvoering van zijn broer niets meer over hem had gehoord en dat hij sindsdien geen contact meer met hem heeft gehad. Hij had verder geen weet van pogingen om hem terug te vinden noch wist hij of zijn verdwijning werd aangegeven bij de autoriteiten. Of er losgeld werd geëist kon hij niet zeggen noch of ze hem intussen hebben vrijgelaten. Hij verklaarde echter ook dat hij aan zijn broer had gezegd dat hij moest prediken wat de aanleiding was van de blasfemieklacht van maart 2014. Gevraagd hoe hij aan zijn broer duidelijk maakte dat hij moest prediken, aangezien hij sinds zijn ontvoering geen contact meer met hem had, verklaarde verzoeker plots weer dat hij toen wel contact met zijn broer had. Hij zou hem enkele dagen voor 8/03/2014 hebben gecontacteerd om hem te zeggen dat hij moest prediken;
- deze ongerijmde verklaringen maken het ongeloofwaardig dat zijn vader werd vermoord en zijn broer werd ontvoerd omwille van een fatwa uit 2011. Er wordt bijgevolg geen geloof gehecht aan de bewering dat er een fatwa tegen verzoeker en zijn familie zou zijn uitgevaardigd noch aan het feit dat familieleden van zijn vader die aan Khatme Nabuwat zijn verbonden na de moord hun vader hebben ingepikt;

- verzoeker verklaarde immers dat er sinds maart 2014 een blasfemieaanklacht onder artikel 298 c tegen zowel hemzelf als tegen zijn broer loopt. Hij verklaarde dat zijn broer op 08/03/2014 effectief het ahmadi-geloof predikte nadat verzoeker hem dit gevraagd had. Hij legde hij echter tegenstrijdige verklaringen af over het feit of hij sinds de ontvoering (die ruim voor maart 2014 plaatsvond) nog contact met zijn broer had en verklaarde eerder in het gehoor niet te weten of hij na zijn ontvoering werd vrijgelaten. Het is weinig aannemelijk dat verzoeker zijn broer niet contacteerde toen hij vernam dat hun vader werd vermoord naar aanleiding van een fatwa tegen hen, maar dat hij hem plots in maart 2014 zou contacteren enkel om hem te zeggen dat hij het geloof moest prediken. Het is evenmin aannemelijk dat verzoeker hem erna niet meer heeft proberen te contacteren nadat hij vernam dat zij beiden van blasfemie werden beschuldigd. Hij wist zelfs niet of zijn broer reeds werd opgepakt. Verder verklaarde verzoeker dat de doodstraf staat op het misdrijf dat beschreven staat onder artikel 298 c in het Pakistaanse wetboek. Hij vreesde dan ook dat hij de doodstraf zou krijgen. Uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de straf voor inbreuken op artikel 298c een gevangenisstraf van 3 jaar is en niet de doodstraf. Indien verzoeker en zijn broer daadwerkelijk van dit misdrijf zijn beschuldigd, kan minstens verwacht worden dat zij weten welke de straf hierop staat.
- deze manifest ongeloofwaardige verklaringen over de essentiële elementen in zijn asielaanvraag, evenals het feit dat verzoeker in het verleden niet kon overtuigen betreffende zijn bewering als zou verzoeker en zijn familie sinds jaren worden bedreigd en vervolgd, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de beweerde vervolgingsproblemen. Verzoekers oom werd toegestaan toevoegingen te doen aan verzoekers verklaringen. Hoewel hij de mogelijkheid hiertoe kreeg, kon hij geen nieuwe elementen aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de bovenstaande motivering;
- met betrekking tot zijn risicoprofiel als lid van de Ahmadi-gemeenschap, werd op basis van de informatie in het administratief dossier in het kader van zijn vierde asielaanvraag reeds geoordeeld dat een individuele beoordeling van zijn vraag naar internationale bescherming, waarbij de vrees voor vervolging in concreto wordt aangetoond, noodzakelijk blijft;

2.2.2. Waar verzoeker aanvoert dat hij sedert 2003 in België is, de feiten via zijn oom vernam en derhalve niet steeds de juiste omstandigheden kent van de fatwa, de dood van zijn vader en de ontvoering van zijn broer, stelt de Raad vast dat dit op zich nog geen verantwoording biedt voor het feit dat hij volslagen incoherente verklaringen aflegde omtrent het tijdsverloop en geen verklaring kon geven waarom hij voor zijn eerste asielaanvraag verplicht werd te liegen en tien jaar wachtte om de werkelijke toedracht te vertellen. Evenmin weerlegt verzoeker de nochtans zeer pertinente vaststelling dat hij verklaarde sinds de ontvoering geen contact meer te hebben met zijn broer, terwijl hij anderzijds verklaarde hem enkele dagen voor 8 maart 2014 te hebben gecontacteerd om hem te vragen het Ahmadi-geloof te prediken. Deze verklaring is, gelet op de hoger uiteengezette motieven, zodanig ongerijmd dat de Raad van oordeel is dat dit op zich volstaat om de asielaanvraag als volstrekt ongeloofwaardig af te wijzen.

Waar verzoeker nog aanvoert dat met betrekking tot artikel 298 C van het Pakistaanse strafwetboek vaak toch nog de doodstraf wordt toegepast, gaat hij voorbij aan het eigenlijke motief: er wordt enkel vastgesteld dat verzoeker, die zijn aanvraag baseert op een klacht op grond van dit artikel 298 C, niet weet dat deze bepaling een straf van drie jaar voorziet. Waar verzoeker aanvoert dat andere Pakistaanse wetsbepalingen, in het bijzonder artikel 295 C, het misdrijf van blasfemie sanctioneert met de doodstraf, weerlegt hij niet het motief waarbij wordt vastgesteld dat hij niet kan duiden met welke straf het misdrijf wordt bestraft waar hijzelf en zijn broer formeel van beschuldigd worden en waar verzoeker zijn asielaanvraag op steunt. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker zich richt tegen een overtollig motief, nu het feitenrelaas dat aan deze klacht ten gronde zou liggen, als volstrekt ongeloofwaardig wordt beoordeeld.

2.2.3. Waar verzoeker nog verwijst naar het feit dat hij als Ahmadi in Pakistan kan worden opgepakt en vervolgd, ontkent de Raad niet dat de situatie van de Ahmadi in Pakistan kan verontrusten. Gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij mogelijk worden onderworpen, is een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd. Anderzijds blijkt niet uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er in Pakistan sprake is van een systematische groepsvervolging van de Ahmadi. De hoedanigheid van Ahmadi is aldus onvoldoende om een gegrond beroep op het vluchtelingschap te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis. Ook uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/1 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012 kan niet worden afgeleid dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of de toekenning van de subsidiaire bescherming in

de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk wegens het prediken van het Ahmadi-geloof vervolging vreest, kan het louter behoren tot de Ahmadi-gemeenschap niet doen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM. (EHRM 19 december 2013, *N.K. tegen Frankrijk*)

2.2.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.3.1. Gelet op de ongelooftwaardigheid van het asielaanvraag maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing vast dat:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiietische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan toegeschreven aan toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkhwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en Pakistan controlled Kashmir (PoK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkhwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. [...]”;

2.3.3. Mede gelet op de hoger aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie C-71/11 en C-99/1 en van het EHRM van 19 december 2013, *N.K. tegen Frankrijk*, leiden het door verzoeker aangevoerde jaarrapport 2013 van Human Rights Watch en het persartikel "*Ahmadi's under attack: in Rabwah, every house has a story to tell*", niet tot andere conclusies.

2.3.4. Waar verzoeker verwijst naar het negatief reisadvies van de Federale overheidsdienst Buitenlandse Zaken, is de Raad van oordeel dat dit advies betrekking heeft op de risico's voor Belgische onderdanen die zich voornemen naar Pakistan te reizen; dit is een fundamenteel andere situatie dan die van een Pakistaan die terugkeert naar zijn land, evenmin kan er uit worden afgeleid dat de hogerstaande beoordeling dat er in Pakistan geen binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c, van de vreemdelingenwet aan de gang is, incorrect zou zijn.

2.3.5. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

C. VERHAERT